

V řízení za účelem doplnění pozemkové knihy odmítl s o u d p r v é s t o l i c e námitky účastníků. Rekursní s o u d napadené usnesení zrušil a nařídil prvnímu soudu, by o námitkách znovu rozhodl. Ne j v y š š í s o u d změnil napadené usnesení v ten rozum, že odmítl rekurs do usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rekursní soud přijal a napadeným usnesením ve věci vyřídil rekurs do usnesení prvního soudu, které bylo vydáno v řízení za účelem doplnění pozemkové knihy podle zákona ze dne 5. prosince 1874, čís. 92 z. zák. pro Čechy. Tento zákon nemá však ustanovení, kterým se účastníkům přiznává právo opravných prostředků do opatření nebo usnesení za řízení podle tohoto zákona. Z toho, jakož i z toho, že dotyčné řízení jest jen formálním, koná se z úřední moci (§ 1) a pod bezprostředním dohledem presidenta zemského, pokud se týče krajského soudu nebo soudcovského úředníka k tomu ustanoveného (§ 14) a že po ukončení jednání se spisy od okresního soudce nebo jeho zástupce řízení provádějícího předkládají presidentu nadřízeného sborového soudu, by z úřední moci přezkoumal, zda v řízení bylo po zákonu postupováno (§ 30), dle čehož přezkum soudních opatření neb usnesení za řízení vydaných vyhrazen jest presidentům a nikoliv soudům rekursním, plyne, že rekurs do usnesení prvního soudu v řízení podle onoho zákona není přípustným a že nepřípustným byl i rekurs, jehož se týče napadené usnesení. Tento rekurs bylo odmítnouti. Ježto se tak nestalo, bylo dovolacímu rekursu toho se domáhajícímu vyhověti a se usnésti, jak se stalo.

Čís. 6247.

I manželce odděleně žijící lze po případě přiznati prozatimným opatřením přiměřené slušné výživné, aniž by se vyhledávalo osvědčení ohrožení ze spolužití s manželem.

(Rozh. ze dne 8. září 1926, R I 797/26.)

Manželka, odděleně žijící, žalovala manžela o placení výživného a domáhala se povolení prozatimního opatření odděleného bydliště (jež zde nepřichází v úvahu) a placením výživného. S o u d p r v é s t o l i c e povolil prozatimné opatření placením výživného, r e k u r s n í s o u d návrh manželčin zamítl.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dle §u 91 obč. zák. jest manžel povinen, by poskytoval manželce slušnou výživu, přiměřenou jeho majetkovým poměrům. Podá-li manželka žalobu o rozvod nebo rozluky, může žádati, by ji na dobu, než

bude spor právoplatně projednán, bylo přiznáno prozatímním opatřením přiměřené slušné výživné (§§ 108 a 117 obč. zák. a § 382 čís. 8 ex. ř.). Přípustnost tohoto prozatímního opatření nelze však, jak již uvedl rekursní soud, omezovati pouze na případy žaloby o rozvod nebo rozluku manželství, aniž činiti je, jak mylně za to má soud rekursní, závislým na osvědčení ohrožení ze spoluzítí s druhým manželem, neboť § 117 obč. zák. nečiní povolení prozatímní výživy závislým na osvědčení ohrožení a není proto povolení prozatímní výživy manželce nutně závislým na okolnostech, na kterých je činí závislým rekursní soud. Poněvadž manželka v tomto případě opustila, jak již prvý soud správně uvedl, společný byt s manželem za jeho souhlasu proto, že byt nestačil k obývání jejímu a jejího dítěte, když již byl obýván šesti jinými osobami a tudíž byl nevhodným a nedostatečným a manžel dosud jiného vhodného bytu pro svou rodinu neopatřil, a poněvadž úprava užívání domácnostního bytu, jak ji žalovaný zamýšlí, jest nezpůsobitou odstraniti jeho nedostatečnost, a poněvadž dále jest osvědčeno, že žalovaný manželku, když koncem roku 1924 k němu přišla, z bytu toho vyhnal, a otázka, zda byla povinnou, vyhověti pozdější výzvě manželově k návratu do společné domácnosti, bude rozhodnuta teprve ve sporu samotném, týkajícím se konečného nároku na výživné, dlužno přiznati manželce nárok na prozatímní výživné po dobu tohoto sporu o výživné i bez průkazu ohrožení.

Čís. 6248.

Nespravedlivou (§ 870 obč. zák.) jest pohrůžka, neměl-li hrozící práva použití donucovacího prostředku, jehož použil, nebo použil-li sice přípustného donucovacího prostředku, ale k jinému, nežli k účelu po zákonu mu příslušejícímu. Stačí, že pohrůžka byla objektivně bezprávnou, aniž by záleželo na tom, zda ten, kdo jí použil, byl bezelstným, či obmyslným.

»Třetí osobou« po rozumu §u 875 obč. zák. jest pouze osoba nesúčastněná, není jí však ten, jehož pomocí byla smlouva uzavřena.

(Rozh. ze dne 8. září 1926, Rv I 31/26.)

Žaloba firmy proti žalovanému o zaplacení na základě jeho prohlášení, jímž se zaručil za svého zetě, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Rozhodnutí tohoto sporu závisí na řešení otázky, zda jsou tu zákonné předpoklady pro neplatnost smlouvy z důvodů nespravedlivé a důvodné bázně podle §u 870, případně 875 obč. zák., totiž, zda žalovaný vzal na se rukojemský závazek a podepsal rukojemské prohlášení ze dne 28. prosince 1923, na němž je žaloba založena, jen z bázně (donucení), dále zda bázeň byla bezprávná a důvodná, a konečně zda snad byla